

BİZİM SOKAK

ESİN ÖZBEK

Üff! Üç gündür yağmur yağıyor. Basketbol oynamayı özledim.

Ben de korudaki lalelerin fotoğraflarını çekmek istiyorum. Yağmur dinse de koruya gitsek.

Evde oynanabilecek bütün oyunları da oynadık.

Aslında aklıma bir oyun daha geldi. Annem çocukken arkadaşlarıyla oynarmış. Çizim yaparak oynanıyor. Adı da "Bir kare sen, bir kare ben". Oyun bittiğinde ortaya bir çizgi öykü çıkıyor.

Oyunumuza her şey konu olabilir. Hayvanlar, insanlar, nesneler... Öykünün ilk karesini biri çiziyor. Bu kare maceranın başlangıcı oluyor. Çizdiği kareyi yanındakine gösteriyor. Yanındaki de sonraki kareyi istediği gibi çiziyor.

Örneğin sen ilk karede ormanda yürüyen bir çocuk çizsen... Ben de ikinci karede çocuğun sırtında birden bire beliren kuş kanatları çizsem?

Hi hi hi! Evet elbette neden olmasın. Herhalde o kanatların çocuğun sırtında çıkmasının bir nedeni vardır. Onu da sonraki kareyi çekecek olan Yağmur düşünecek.

Haydi başlayalım!

Hi hi hi! Demek fikrimi beğendin.

Evet, çocuk ormanda yürüyor. Şimdi sen önündeki kâğıda ikinci kareyi çizmelisin. Çizdiğin kareyi bitirmeden bize gösterme. Üçüncü kareyi çekecek kişiye sürpriz olmalı. Sıra tekrar bana gelinceye kadar ben de kendi çizdiğim kareyi boyayacağım.

Tamam! Ama ben ormanda yürüyen çocuğa kanat çizmeyeceğim. Aklımda başka bir şey var.

Ne tuhaf bir çiçek. Sanki yüzü var.

Zeynep çok komiksin!

Hoşuna gideceğini biliyordum.

Vay! Harika!

Hey, dur bakalım çocuk! Fotoğrafımı çekmek için izin almadın.

Şey... Affedersiniz. İlk defa konuşan bir çiçekle karşılaşıyorum. Ben teleskobumla gökyüzüne bakabileceğim bir tepe arıyordum. Bu gece bir göktaşı yağmuru var da.

Bana yiyecek bir şeyler verir misin? Karnım çok acıktı. Sana o zaman tepenin yerini söylerim.

Bisküvi olur mu?

Hi hi hi! Bu çiçeğin adı bisküvikapan olsun.

Aa! Nasıl da hızlı büyüdün?

He he! Bu ormanda alışılmadık şeylerle karşılaşabilirsin.

Harika...Burada bitmesin!
Bir tur daha çizelim mi?

Eveet!

Bunlar fil mi?

Evet, dikkat et de üstlerine basma.
O kadar küçükler ki.

O zaman öyküye biraz
heyecan katalım! Hi hi hi!

Hi hi hi! Alışılmadık bir
ormandı değil mi?

Ben bu çiçeğe hiç güvenmiyorum.

Bisküvi dişimin kovuğuna bile
gitmedi. Daha yok mu? Emin misin?

Buradan evini görebiliyor musun?
İstersen seni evinin bahçesine
fırlatabilirim. Sen de bana yarın
yine bisküvi getirirsin.

Üff! Bu bulutlar da nereden çıktı?

Yok, ama seninle bir anlaşma
yapabiliriz. Boyun ağaçları aştı.
Hava da karardı. Üzerine çıkıp
gökyüzüne bakmama izin
verirsen ben de sana evden
daha fazla bisküvi getiririm.

Yok fırlatma...
Ben yürüyerek
giderim.

Hımm! Galiba buldum.

Hi hi! Güzel bir
son buldum.

Haydi çabuk çiz! Meraktan çatlatma!

He he, demek yağmur yağınca
da küçülüyorsun.

Aaa!
Olamaz!

Anne, çok garip bir rüya gördüm. Konuşan bir çiçek vardı. Bisküvimi yiyince büyüdü büyüdü dev gibi oldu. Üzerine çıkıp göktaşı yağmurunu izledim. Yağmur yağınca çiçek küçüldü... Aaa! O elindeki nedir?

Sabah baban almış. Renkleri ne güzel değil mi?

Rüyamda gördüğüm çiçeğe benziyor. Anne ona bisküvi
verme olur mu? Su verebilirsin. Hatta bol bol ver.

Heh heh! Tamam.

